

Ægteskabs Indgaaelse udenfor anerkendte Trossamfund.

Efter den bestaaende Lov kræves af enhver Mand, som vil indgaa Ægteskab, at han skal fremskaffe Bevis for ikke i de sidste 5 Aar at have faaet Fattighjælp, som ikke er refunderet eller eftergivet. Fremskaffelsen af et saadant Bevis kan være nok saa vanskelig, især naar Manden har flyttet meget omkring, men heri indfører Lovforslaget en væsentlig Lempelse derved, at der kun kræves Bevis for, at Manden ikke er under vedvarende Fattigforsørgelse her i Landet, eller at hans Forsørgelseskommune samtykker i, at han indgaa Ægteskab. Flertallet billiger denne Ændring, men finder det urimeligt, at en Mand, som aldeles ikke kan forsørge sig selv, som er under vedvarende Fattigforsørgelse, skal ved Indgaaelse af Ægteskab have Ret til at paatage sig Forsørgelse af Hustru og efter Omstændighederne tillige af Børn, og man kan derfor ikke stemme for Mindretallets Ændringsforslag om, at § 18 skal udgaa. I særlige Tilfælde, saasom naar Kvinden kan antages at være egnet til at forsørge hele Familien, forudsættes det, at Samtykke opnaas fra Mandens Forsørgelseskommune til Ægteskabets Indgaaelse.

Mindretallet foreslaar under Nr. 16, at Forlovere skal bortfalde, og motiverer dette ved, at Bestemmelsen herom ligesom de i §§ 17 og 18 omhandlede er uden praktisk Betydning, men vanskeliggør og omstændeliggør Ægteskabets Indgaaelse. Imidlertid er ogsaa Bestemmelsen om Forlover gjort nemmere, end den er for Tiden, og den vil ikke kunne frembyde nævneværdig Vanskelighed, samtidig med at den dog byder nogen Garanti mod Ingaelse af ulovligt Ægteskab.

Mindretallets Ændringsforslag Nr. 25 om Indførelse af tvungent borgerligt Ægteskab skal jeg kun omtale kort, idet jeg ikke skal optage en Diskussion om, hvorvidt dette er principmæssig rigtigt, Hovedsagen for Flertallet er, som allerede udtalt ved første Behandling, at en stor Del af vort Folk, og antagelig den største Del, vil anse det for en Krænkelser af sine Følelser, at der indføres tvungent borgerligt Ægteskab. Den i Lovforslaget foreslaaede frie Form, hvorefter enhver, som ønsker borgerligt Ægteskab, kan opnaa dette, kan derimod ingen med nogen gyldig Grund føle sig krænket af.

Mindretallets Ændringsforslag Nr. 38 om at afkorte den almindelige Separationsfrist med 6 Maaneder kan Flertallet aldeles ikke gaa ind paa ifølge sammes principielle Opfattelse af Ægteskabet. Man har tværtimod ved Ændringsforslag Nr. 45, som

allerede omtalt, tilkendegivet sit Ønske om en Forlængelse af Separationsfristen.

Jeg skal endelig omtale et Spørgsmaal, som Mindretallet har behandlet i Betænkningen, det samme Spørgsmaal, som er behandlet i et Andragende fra „Dansk Kvindesamfund“, der findes som Bilag III til Betænkningen, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt den højtærede Justitsminister har handlet rigtigt ved at udskyde Reglerne om Ægteskabets Retsvirkninger til Afgørelse ved senere, særlig Lov. Mindretallet og „Dansk Kvindesamfund“ mener, at Ministeren handler urigtigt, men Flertallet og formentlig ogsaa „Københavns Husmoderforening“ har den modsatte Opfattelse. Meningerne er altsaa delte. De under Behandlingen af Lovforslaget om Ægteskab foreslaaede Regler angaaende Ægteskabets Retsvirkninger er saa stærkt afvigende fra det bestaaende og vil medføre saa betydelige Indgreb i Familielivet og Samfundslivet i det hele, at en forhastet Afgørelse heraf vilde være meget forkastelig. Jeg betvivler ikke, at „Dansk Kvindesamfund“ ligesom de, der var Medlemmer af Folketinget i 1918—19 og 1919—20 og da vedtog nye Regler for Ægteskabets Retsvirkninger, er meget godt inde i Sagen, men jeg mener tillige, at den ikke har været overvejende af Befolkningen i al Almindelighed i det Omfang, som den har Krav paa. Om denne Sag bør der i alt Fald ikke lovgives paa Prøve, men for lang Tid og efter særlig omhyggelig Overvejelse. I saa Henseende kan man ikke se bort fra, at der har været Rigsdagsvalg og er blevet valgt en Del nye Medlemmer, siden Sagen sidst behandledes i Rigsdagen; endvidere og navnlig kan man ikke se bort fra, at der er udnævnt en ny Justitsminister, som maa have en passende Frist til en nøje Prøvelse af disse vanskelige, betydningsfulde Sag, en Frist, som formentlig endnu ikke er udløbet. I hvert Fald forekommer det mig uomtvisteligt, at man bør bøje sig for Ministerens Krav om en saadan Frist. Det vil være Ministeren, som har det fulde Ansvar for det eventuelle Lovforslag, og vi har ikke Ret til at forøge hans Ansvar ved Kravet om Sagens Fremskyndelse. — Det er derhos praktisk, at Lovforslaget om Ægteskab er blevet delt; derved er Betingelserne væsentlig forøget for allerede indeværende Rigsdagssamling at kunne gennemføre det foreliggende Lovforslag samt de Bestemmelser fra det tidligere Lovforslag om Ægteskab, der er optaget i Lovforslaget om Umyndighed og Værge-